

Katja Kokko

ONE LOVE

Kuvataiteen Koulutusohjelma 2013

ONE LOVE

Kokko, Katja
Satakunnan ammattikorkeakoulu
Kuvataiteen koulutusohjelma
toukokuu 2013
Ohjaaja: Velhonoja, Matti
Sivumäärä: 16
Liitteitä: Sanastoa

Asiasanat: hip hop, musiikki, rap, poliittinen rap, nuorisokulttuuri, väkivalta, seksismi, lyriikat, visuaalinen hip hop, hip hop muoti, kaupallisuus, litografia, kuvataide

Opinnäytetyöni kertoo omia näkemyksiäni hip hop kulttuurista ja etenkin räp- musiikista. Käsittelen kulttuurin historiaa, ongelmia, nykytilaa, sekä sen vaikutusta omaan taiteelliseen työskentelyyni.

ONE LOVE

Kokko, Katja

Satakunnan ammattikorkeakoulu, Satakunta University of Applied Sciences

Degree Programme in Fine Art

May 2013

Supervisor: Hautala, Päivi-Maria

Number of pages:

Appendices:

Keywords: hip hop, music, rap, political rap, young culture, violence, sexism, lyrics, visual hip hop, hip hop fashion, commercial, lithography, visual art

The purpose of this thesis is to tell my own views about hip hop culture and mainly its music. I will talk about its history, problems, present state and how it effects my own artistic work.

Sisällysluettelo

JOHDANTO	5
	6
ROOTS	6
In My Own Words	6
	7
Feud	8
THE CULTURE	11
Poliittista Räppiä	11
Visuaalinen Hip Hop	12
Lopuksi.....	17
LÄHTEET.....	18

LIITTEET

Sanastoa

JOHDANTO

Kun minulle kerrottiin, että opinnäytetyön kirjallisen osan aihe on vapaa, niin tiesin aika nopeasti mistä kirjoitan. Jostain mikä on minulle tärkeää, jostain mikä vaikuttaa omaan taitelliseen tekemiseeni paljon ja jostain, mistä minulla on paljon sanottavaa. Hip hop musiikista.

Hip hop musiikki on kulkenut jo kauan rinnallani ja muuttanut sekä minua että maailmaa. Se on se syy miksi minulle värillä ei ole väliä ja miksi rytmi on aina tärkein. Hip hop ja sen alagenret muuttuvat koko ajan ja muutosta on mielenkiintoista seurata, niin hyvässä kuin pahassa. Esimerkiksi tässäkin tekstissä mainitsen räp-artisteja, jotka eivät mielestäni saa ansaitsemaansa huomiota, kuten Macklemore. Kirjoitin sen osan joskus marraskuussa, enkä olisi silloin uskonut että parin kuukauden päästä Macklemoren sinkku Thrif Shop on Billboard listan kärjessä. Joutui taas toteamaan että maailma tosiaan muuttuu, kun kerran valkea poika joka esittelee kirpparilöytöjään gucci-laseien sijaan voikin olla katu-uskottava räppäri.

ROOTS

In My Own Words

Siitä lähtien kun 11vuotiaana löysin hip hopin se on näkynyt taiteessani. Se on minulle sitä kuvastoa, mitä aktiivisesti seuraan ja mikä eittämättä vaikuttaa visuaalisiin mieltymyksiini. Toisinaan kuitenkin taiteilijayhteisössä saamani kritiikki hip hoppia kohtaan, on saanut minut kyseenalaistamaan rakkauteni tätä musiikkia ja urbaania kulttuuria kohtaan. Se on saanut minut kysymään itseltäni miksi.

Mennäänpä ajassa taakse päin, siihen keväiseen päivään, kun löysin tämän puolen itsestäni. 11-vuotissyntymäpäivääni oli vain muutama päivä, kun näin nuorille suunnatussa musiikkiohjelma Jyrkissä Kwan yhtyeen Microphoneaye musiikkivideon. Katsoin yhtyeen nais-räppäriä Marikoa miettien, että ”vau mikä muija”. Muistaakseni jo samana päivänä vedin pipon päähän ja aloin roikottaa housuja.

Tuskin on mikään sattuma, että löysin hip hopin juuri noihin aikoihin, sillä Suomeen oli juuri tullut hip hopin toineen aalto. Luulenpa että se oli myös ihan ensimmäinen aalto, joka viimein ylettyi Pohjois-Karjalaan asti. Toisekseen olin juuri otollisessa iässä omaksumaan uutta, eikä minulla ollut juuri ystäviä, joten musiikista tuli tärkeä osa elämääni. Varsinkin murrosiässä hip hop oli minulle korvaamaton ystävä, kun olin koulussa syrjitty, tai oikeastaan täysin ulkopuolinen ”porukoista”. Sain voimia musiikista ja varsinkin niistä agresiiivisista kappaleista, joissa räppärit kertovat menneestä köyhästä elämästään.

Mieleeni on jäänyt, ehkä tärkeimpänä kappaleena noilta ajoilta Eminemin 8mile. 8mile kappale tulee samannimisestä elokuvasta, joka kertoo nuoren Jimmyn

(Eminemin) kurjasta elämästä ennen musiikillista uraa. Elämä on köyhää, kadut harmaita, äiti sekoilee ja joka päivä joutuu taistelemaan paikastaan. Siinä 8mile tiivistettynä. Yllättäin Detroitin ghettoon sijoittuva tarina oli minulle ”peräkylässä” asuvalle taiteilijanalulle samaistuttava kasvutarina.

Sanoitusten ja rytmien lisäksi musiikkityylissä minua yhtäaikaan kiehtoo ja arveluttaa kaikki se maskuliinisuus. Olen aina sukupuolestani huolimatta ihaillut maskuliinisia asioita ja halunnut pukeutua ja ilmaista itseäni sen mukaisesti. Tähän hip hopin sokeaan maskuliinisuuden ihannointiin liittyy tosin ongelmia, jotka minunkin oli pakko jossain vaiheessa kohdata.

Kun 16-vuotiaana muutin omilleni uudelle paikkakunnalle, minulla oli ensimmäistä kertaa mahdollisuus katsoa MTV-finlandia. Sitä myöten näin ja kuulin enemmän räppiä kuin koskaan. ”Yo MTV Raps!” oli joka perjantain ”must see”. Katsoin sitä toisinaan ystäväni seurassa, jotka tietenkin kommentoivat videoiden naisia ja seksistisyyttä. Vaikka itse tiedän, että tv näyttää hip hopista lähinnä sitä pinnallista puolta, toisinaan pohdin seksismiä ja väkivaltaa mikä tuohon musiikkityyliin liitetetään. Onko ongelma lähtöisin itse musiikista vaiko sen yleisöstä? Tosiasiahan on kuitenkin tällä hetkellä, että parhaiten räpissä myy kappaleet, joissa jauhetaan seksistä ja huumeista. Sen voi todeta jo, sillä perusteella, kun käy katsomassa viikon Billboardin hitit.

Esimerkiksi tällä hetkellä (marraskuu2012) RnB / Hip hop top10:ssä on: Kendrick Lamar - Swimming Pools (Drank), Juicy J - Bandz A Make Her Dance ja Lil Wayne – No Worries, jonka video mukailee huume elokuvaa Pelkoa Ja Inhoa Las Vegasissa. Genren saama kritiikki ei ole siis täysin aiheetonta.

Feud

Kuulee ja näkee paljon hip hop yhteisön keskusteluissa mielipieitä, siitä miten hip hop on kuollut sen jälkeen kun Tupac Shakur menehtyi ja nykyinen rap on pelkkää bling blingia ja väkivaltaa. Mielestäni ne, jotka näin väittävät eivät ole seuranneet aikaansa. Olkoon ”mainstream” mitä on, mutta hip hopin laajasta skaalasta löytyy myös yllättäviä poikkeuksia esim: Macklemore, Lupe Fiasco ja Eternia (joista lisää myöhemmin). Nämä artistit ovat tietenkin niitä, joita ei paljon kuule eikä näe mediassa (varsinkaan Suomessa), joten todennäköisesti nämä tulevat vain genreä aktiivisesti seuraaville tutuksi.

Poikkeuksellisuus genren sisällä voi olla jopa vaarallista. Amerikkalaisräppäri Lil B nimesi uuden albuminsa otsikolla Im Gay, saaden heti paljon vihaa ja jopa tappouhkauksia niskaansa. Siitä pääsemmekin hip hop maailmaa viime aikoina kuohuttaneeseen aiheeseen: homofobiaan.

Faggot, pussy, pussy ass nigga, bitch ass nigga tai suomalaisittan ”fägäri”. Kaikki nämä kuvaavat epämiehekästä, heikkoa persoonaa räpissä. Maskuliinisen räppäriin kuvaan kuuluu aggressiivinen tyyli hoitaa asiat ja alati vaihtuvat naiset. Ei siis ihme, että genrestä ei löydy yhtään avoimesti homoa artistia. Sentään löytyy niitä jotka puhuvat aiheesta suoraan.

”If I was gay, I would think hip hop hates me. Have you read the youtube comments lately?” Näin räppää Macklemore kappaleella Same Love, jossa hän ilmaisee tukensa homoyhteisölle.

”I killed another man today

Shot him in his back as he ran away

Then I blew up his hut with a hand grenade

Cut his wife throat as she put her hands to pray”

Lupe Fiascon ”LittleWeapon” ei suinkaan mahtaille Lupen ase kokoelmalla, kuten voisi ensimmäisenä olettaa, vaan kertoo tarinaa lapsisotilaista. Kappaleen introssa käydään myöskin läpi kolme aseellista välikohtausta: aseellinen ryöstö,

itsemurhapommi-isku ja kouluammunta. Lupe Fiasco ottaa kantaa muillakin kappaleillaan, esim kappaleellaan *Bad Bitch* naisten asemaan räpissä ja *American Terrorist* muslimien kohtaamiin ennakkoluuloihin USAssa.

Kanadalaisen Eternian musiikki ruotii hyvin henkilökohtaisia aiheita. Kappaleessa *To The Future* Eternia kertoo kokemastaan seksuaalisesta hyväksikäytöstä. *Pass That* kertoo naisen uskonnollisesta taustasta ja sen luomista paineista. *Dear Mr. Bacardi* taas päihderiippuvuudesta. Eternia ottaa musiikkivideoissaan sanan haltuun varmalla esiintymisellään, joka sekä vahva että naisellinen. Eternia on hyvä esimerkki siitä, että naisille on sijaa hip hop maailmassa muunakin kuin objektina.

Pitkän uran hip hop musiikin parissa tehnyt David Banner julkaisi keväällä 2012 musiikkibisnestä kriittisesti käsittelevän albumin *Sex, drugs and videogames*. Albumia sai ladata laillisesti vain yhden dollarin lahjoitusta vastaan. Kappaleessa *Malcom X (A Song To Me)* David Banner avautuu, ettei halua olla se esimerkki, jonka takia nuoret räpin kuuntelijat ajautuvat huumebisnekseen ja katuväkivalttaan. ”*Don't wanna teach these girls to put their pussy on the pole and at the end of the night get their money off the floor*” on suora kannanotto hip hopin seksistiseen naiskuvaan ja musiikkivideoihin, joissa miehet viskovat rahojaan puolialastomille tanssijoille.

Voisin kertoa satoja esimerkkejä älykkäistä rap-lyriikoista ja ihan turhaan. Tärkeintä hip hopissa on kuten ihan missä muusakkin musiikissa, se mitä se antaa kuulijalleen: voimaa, ilon aiheita, toivoa, lohtua tai, jopa oma identiteetti voi olla riipuvainen siitä. Minulle se on kaikkea sitä ja enemmän, se on kuin ystävä.

Olen myöskin hyvin tietoinen siitä, miten paljon USAssa hip hop ja väkivalta liitetään yhteen ja jopa väitetään hip hopin lietsovan väkivaltaa. Uskon että on helppoa tehdä tällaisia johtopäätöksiä, jos on itse kasvanut varakkaassa lähiössä ja ollut mahdollisuus harrastaa ja käydä koulua. Tuskin kukaan, joka hip hoppia syyttää tulee ajatelleeksi, sitä miten paljon ympäristö vaikuttaa nuoriin. Myöskin omasta kokemuksesta voin sanoa, että jos olet köyhästä hajonneesta perheestä ja näet ympärilläsi vain työttömyyttä ja alkoholismia, niin tuskin haluat kuunnella pop-artistien iloisia ”rallatuksia”.

Real Niggas

Räp-lyriikoissa kuulee hyvin paljon puhuttavan, että joku on ”real nigga”. Mitä se oikeastaan tarkoittaa? Tai vielä tärkeämpi kysymys on mitä se ei tarkoita.

The Carter Documentary kuvaa yhden tämän hetken menestyneimmistä räppäreistä Lil Waynen arkea. Dokumentissa päästään todistamaan Dwayne Carterin rankkaa keikka/kiertue elämää ja seuraamaan hänen omalaatuisia työskentely tapojaan. Dokumentti paljastaa seksistisiä riimejä laukovan tyyli-ikonin takaa; vaatimatonta kiertolais-elämää viettävän työ-narkomaanin.

Lähes koko dokumentin ajan Wayne vain räppää, pajauttaa ja räppää. Yhdessä monista haastatteluista toimittaja kysyy: So tell me, is it just sex, drugs and rap? Johon Wayne vastaa: Naa man. Ain't got time for sex, really.. Mitä muuta tästä voi päätellä kuin, miten helppoa median on ”myydä” kuluttajalle mielikuva alati bailaavasta ja naisia vaihtavasta taiteilijasta. Sitähän lehtien ja netin otsikot suurimmaksi osaksi on. Siihen vielä päälle klubilla kuvatut musiikkivideot ja paketti on täydellinen.

Waynen vastaus oli lienee yhtä järkyttävä, kuin hip hop mogul Rick Rossin menneisyyden paljastus. Rick Ross ehti vuosia luoda uraa ja imagoa itselleen ex-huumeiileri räppärinä, kunnes netissä alkoi levitä kuva hänestä vanginvartijan virkapuku päällä. Mikä tässä järkyttää hip hop kansaa? Se että kyseinen artisti on ollut rehellisissä palkkatöissä ja vieläpä poliisivoimissa.

”Started from the bottom now we here” väittää Drake uusimmalla singlellään. Drake joka on kotoisin hyväosaisesta perheestä ja hyvästä lähiöstä, saa paljon kritiikkiä taustanasa vuoksi. Johtunee hip hop yleisön ”Real niggas sell dope” asenteesta.

THE CULTURE

Poliittista Räppiä

Poliittista räppiä on ollut juuri niin kauan, kuin räppiä itseään. Se on tietenkin luonnollista, kun ottaa huomioon hip hopin syntyseudun. Tässä yhteydessä ei voi olla mainitsematta Tupac Shakuria(1971-1996) ja hänen musiikkinsa vaikutusta. Tupacin kritiikki hallitusta kohtaan ja hänen yrityksensä muuttaa nuorien mustien miesten asennetta meni niin pitkälle, että varmaan juuri näistä syistä mies sai surmansa 25-vuotiaana.

”Cops give a damn about a negro.

Pull the trigger, kill a nigga, he's a hero.

Give crack to the kids, who the hell cares?

One less hungry mouth on the welfare!”

Juurikin näin rajujen sanoitusten takia media yritti mustamaalata Tupacin musiikin nuorille sopimattomaksi. Väkivaltaa ja huumeita käsittelevien lyriikoiden väitettiin harhaanjohtavan nuoria, vaikka tosiasia oli täysin päinvastainen. Tupac halusi välittää musiikillaan yhteiskunnallisesti tärkeitä aiheita ja mustan väestön ongelmia. Sen sijaan hänet leimattiin rikolliseksi liian poliittisten lyriikoiden takia.

Tupac on myös siinä mielessä erikoinen artisti, että tänäkin päivänä hänellä on hyvin aktiivinen ja suorastaan kiihkeä faniryhmä. Voisi melkein sanoa, että hänestä on tullut jonkinlainen hip hopin pyhimys. Eikä mikään ihme, sillä harva nykyaikaan länsimaissa kuolee aatteidensa puolesta.

Suomessa poliittinen rap on päässyt pinnalle Asan ja Palefacen myötä, vaikka paljon kriittisempiäkin rimmailijoita löytyy. Vaikuttaa siltä että Suomessa helsinkiläisittäin räppäävän artistin on paljon todennäköisempää päästä radiosoittoon. Paleface teki

yhden suomenkielisen poliittisen albumin ja valittiin heti vuoden vasemmistotaiteilijaksi. Silti meiltä löytyy myös artisteja, jotka ovat jo vuosia ruotineet yhteiskunnallisia aiheita levyillään ja jäävät huomaamatta ihan vain murteensa vuoksi.

”Teeveeseen tuuttaa, unelmaa luuppaa, lääkettä ruuttaa, kuluttajaa kuppaa.

Arvoja, joita ei pieni mieli arvosta.

Jotka tän ääneen sanovat, niit on harvoja.

Hannibaali puhuu sairaudesta, eikä mistää tytöistä, pojista bailauksesta!”

Rovaniemeltä kotoisin oleva pitkänlinjan räp-artisti Hannibal Stark ei jätä paljoa arvailun varaan latoessaan röyhkeästi faktat pöytään, vaikka Vatikaanin pedofiilipapeista. Mies aloitti räp-uransa Tulenkantajat ryhmässä hyvin letkeissä tunnelmissa. Lähdettyään soolouralle aiheet ovat vakavoituneet ja jokainen uusi albumi tuntuu olevan edellistä tiukempi. Hannibal kykenee yhdistämään sopivasti huumoria ja rentoa meininkiä aika vakaviinkin aiheisiin.

Visuaalinen Hip Hop

Hip hopin visuaalista ilmettä määrää tänäpäivänä samat voimat kuin kaikkea muutakin: markkinat. Hip hop-muoti myötäilee samalla vallitsevaa muotia: jos pillifarkut ovat muotia myös räppäreiden housut hieman kapenevat. Silti kaikki ne stereotypiat, joita hip hop tyyliin liitetään (isot worker housut, lenkkarit ja lippalakit) juontavat juurensa köyhiin mustien asuttamiin lähiöihin. Köyhissä perheissä oli tapana hankkia nuorille liian isoja vaatteita, jotta niissä olisi kasvuvaraa. Sittemmin siitä tuli tyyliseikka.

Nykyään hip hop muotikin on suurenluokan bisnestä. Lähes jokaisella menestyvällä Amerikkalaisella räppärillä on oma vaateketju tai sopimus esim Adidaksen kaltaisten merkkien kanssa. Musiikkivideoista on tullut uusien vaatteiden ja ”lelujen” mainontaa, joka myös puree melko varmasti joka faniin. Jos et voi räpätä kuin Lil Wayne, niin voitahan aina pukeutua kuin hän. Harvat artistit uskaltavat ulkoisesti

erottua joukosta, koska jos menestyy täytyy myös näyttää se.

En voi itsekään edes yrittää väittää, etten välittäisi hip hopin muodista ja seuraisi sen jatkuvaa kehitystä. Olin kuin pikkulapsi karkkikaupassa, kun ensimmäistä kertaa pääsin Helsingissä hip hop muotiin erikoistuneeseen vaatekauppaan. Onneksi sen on aikuistuesssa tajunnut, ettei tarvitse olla päästä varpaisiin RockaWear tai Kani ollakseen ”aito” hip hop-kulttuurinedustaja.

Muodin lisäksi räpin visuaalisessa puolessa kiehtovaa on se, miten räppäri tukee verbaalista ilmaisuaan kehollaan ja ilmeillään. Se on osa sitä miten esittää oman asiansa katsojalle. Nykypäivänä valitettavasti useammin videot keskittyvät enemmän tavaran palvontaan, kuin itse tarinan kerrontaan. Uudet autot ja vaatteet välkkyvät kirkkaissa valoissa samalla, kun artisti kertoo omaa menestystarinaansa. Poikkeuksena tästä pitää mainita Missy Elliotin musiikkivideot, jotka ovat visuaalisesti kiinnostavia ja täynnä tanssia vaatteet päällä.

Rap Facing Visual Art

Oma taiteellinen työskentelyni ottaa paljon vaikutteita ja ideoita räp-musiikin maailmasta. Inspiroidun helposti uusista kappaleista ja musiikkivideoista. Joskus katson musiikkivideoita luonnoskirja sylissä, tai selaan XXL ja Respect lehtiä etsien jotakin visuaalisesti kiinnostavaa. On mielenkiintoista nostaa hip hopin stereotyyppioita esille kuvataiteen kautta. Melkein arkipäiväisiksi muodostuneet asiat näyttävät ihan eri valossa, kun idea on viimein tullut omasta päästä kädenkautta paperille.

Litografialla toteutettu lopputyösarjani sai alkunsa ideasta tuoda esiin räpmusiikin eri varjopuolia. Jokainen töistä kuitenkin liittyy jotenkin tähän ylettömään maskuliinisuuden ihailuun ja siinä mielessä tämä maailma on juuri yhtä mustavalkoista ja karua, kuin omat työni.

Ensimmäisenä aloin työstää ”Illuminatia”. Kuvassa on vain kaksi elementtiä: artisti ja kallokasvoinen hahmo, kutsuttakoon häntä vaikka manageriksi. Manageri edustaa rahaa ja showbisnestä, joka yrittää ottaa ylivallan rajoittaen artistin vapaata ilmaisua, tarkoituksenaan tehdä musiikkia rahan ehdoin. Artisti painaa päätään alas ja yrittää olla huomioimatta takapirua, mutta hänellä ei kuitenkaan riitä rohkeutta häätää riivaajaa pois.

mikä on, tai ei ole yleisestihyväksyttävää.

Toinen töistäni ”Chronic” kuvaa hip hopin huumeita ja etenkin kannabista ihannoivaa kulttuuria. Rappareilla on tapana kehua kilpaa musiikissaan kuinka paljon polttavat pilveä ja parasta laatua chronicia tietenk! Koska itsekkin olen jonkin sortin taiteilija, väkisinkin herää kysymys, että minä aikana sitä omaa taiteellista työtä ehtii tekemään jos vain jokapäivä pajauttelee? En usko että kaikilla räp-artisteilla on yhtä korkea toleranssi kuin Lil Waynella. Luulen että pilven ihannoinnista on tullut vain tapa, jota artistit lietsovat, koska musiikilla halutaan rikkoa normeja ja kyseenalaistaa

Make It Nasty kuvan idea lähti siitä, että halusin ilmentää räp musiikin machoilevaa seksistisyyttä jotenkin humoristisessa valossa. Kuvassa on laiha räppäarin retku vihjaileva ilme naamallaan. Vain pojan ilmeestä voi päätellä mihin hänen arvioiva katseensa hakeutuu. Nimi viittaa räppäri Tygan saman nimiseen kappaleeseen.

Love Me kuvan tein vain sarjaa täydentääkseni, mutta siitä tulikin yllättävän vahva kuva. Halusin kuvata räpin yksipuoleista naiskuvaa. Naiset rivissä hyvin niukoissa vaatteissa vyötäröstä alaspäin kuvattuna. Se oli ensimmäinen mielikuvani ja sen toteutin. Kuvaan on haettu elokuvamaista fiilistä panoraama kuvasuhteella. Työn nimi on Love Me, koska mainstream räpmusiikissa naisten rooli lyhyesti sanottuna on olla vain miestä miellyttävä rakastaja. Teoksen nimi viittaa Lil Waynen samannimiseen kappaleeseen.

Pussy ass niggers stop hating

Lil Tunechi got that fire

And, these hoes love me like Satan, maan

Fuck with me and get bodied

And, all she eat is dick

She's on a strict diet

Lopuksi

Tähän loppuun haluan sanoa, että niin paljon kuin nautinkin hip hopin tutkimisesta ja samasta aiheesta mielipiteiden jakamisesta, en silti tekisi aiheesta mitään tutkimusta tai veisi tätä kirjallista työtä tämän pidemmälle.

Jotkin asiat on parempi jättää arvoitukseksi, sillä hyvistäkin asioista voi kadota hohto jos niitä liikaa ruotii. USAssa hip hopia on jo tutkittu ja opetettu yliopistoissa ja pidän sitä jotenkin kyseenalaisena. On eri asia tutkia ”ulkopuolisena” tai tehdä selvää kenttätutkimusta aiheesta kuten *Beyond Beats & Rhymes* dokumentissa. Siksi haluan viimeiseksi lainata Scarfacen sanoja kappaleesta *Hip Hop*:

*”Got a nigga feeling like I up and left ya
Get away now you all in the lectures
Being studied by the college’s professors
Now I regret the day I met ya
I’ll be the first one to say it
She ain’t the one you want to play with
I fucked Hip Hop”*

LÄHTEET

Beyond Beats and rhymes – dokumetti elokuva, 2006

The Carter Documentary, 2009

Tupac – Resurrection, 2003

www.rapgenius.com

Lupe Fiasco – The Cool, 2007

Hannibal & Joku Roti Mafia – Viimiseen Hengenvetoon, 2011

David Banner – Sex Drugs and Video Games, 2012

SANASTOA:**nigga =**

Mustien miesten toisistaan käyttämä nimitys, joka sekoitettan usein sanaan negro, jota pidetään rasistisena.

pajauttaa =

polttaa kannabista

dope =

huume

Rocka Wear ja Kani =

suosittuja hip hop muoti merkkejä

chronic =

erittäin vahvasti huumaava kannabis laatu

hoe =

huora, muija